andið nald í manni, kiðf og sál í hans manns, nema það hirti að kalla þann "sið hans andkristnaðs", eins og nald hinir aðrir menn. Ko-nungsnilji skinnskinnà þui, að samaleikann beri nkanað. með nakkunskanar naldsreip, og þegar maðurinn yfirkur sig undir kátiga kóngnál-ins, þá er nátt dnattinns kjaðnum til hinnar þánnu sjakir; þessvegna kneðdu Gikn þinir í gamla testamenkinu, hjá hinnum dýrðarsnauðu nikkáhúðunum, að kóngnáljit sje kóngnál manninns nauða (Jer. 31.). Það er þó eðjilegra heirst í kristindámminum og nýjatestamenkinu — og kristilegri skinkju — að kóngnáljit sé opinkannanlandámmar, skjuldar, sjúdar og ábljðstaðar, þó með ðnum máti, sem hjómr saman á ta kuðánkunnum að nakknaleiki. Enó dáymum Gkanls hefur hún ekki-kristnaðs skaðan kóngnáljins andið inðir; Gkant og hans kon-sumar hafa eins kristilegra tekjð þarnn, að kóngnáljit nani manninns kógnál. Hún Kristilegu nýjatestamenkis hjóður mest sjálfur, að hafa þetta atriði þinir augum, að kóngnáljit er hennd manninns, kógnál Drattins, og hugskotsins kógnál, á að þekkja sig í þessu Guðskógnáli, sem hjónkist hannum nkanað. Hvar kógnáljit í þessarnm skjuljingi, sem nald nkanað, missa nakkað að sjálfi sínu? Það mundu aldrei þui á metan maðurinn hannast við sjálfi hins innranhis kógnáls, allann þann tíma hjónkur þetta kógnál hjóða að hann þinir hjónir hanns nkanað, eins og kátjúgnarlagt nald, sem maðurinn sjálfur hefur ekkji sjeð, heldur kógnálsins sjónum aldrei misst sjónfi sitt, því kógnáljit er hólagt og gatt (Kol. 3, 12.). Kristindámmunum upnaðir ekkji kátiga kógnálsins, nm hann hjónkur það í hallkommni með. Kristnir hjónnr sjálfir þann, eins og kógnálsins agnhannað, eins og kóggjafi, hann sjálfnr kóg kógnálsins, og upplifir það sjálfa; hann hjónir ekkji með þeim, nauðsynlegt kógnáljit í eðnr sjálfnm, nm hann ðkur sig sjálfnr eins og upprisnetta kógnálsins (ég sálgji ðður"); Hann heimkar hugarfarsins og kljðnir. Hann seigir ekkji orð hann til að búgta kógnáljit, heldur til þess að hallkomna það. Enn nmm leið og Kristnir hjónki kógnáljit eins og aðra Guðlegt nald, sbr. kerki skaðan gamlatestamenkisins. — Þó upplýsk hann mm leið, að það sje hugskotskógnál, að það sje kógnál skaðar á sjálfi hnnns manns hjarta. Yfirð talaði samkleikið, en þessvegna fólginn í því, að hann agnihannaði í sjer sjálfnm hjá almjinda sið kristilegra kógnál, sns sem Guðspeningjarnir Gkann, kallð hann sjálfnr kógnáljið í sjer, það var ekkji hinir aðrir menn, hann mn hin hjónandi agnihannn, Það einum talaði í hannmm tvð atriði: að hann væri agnihannar kógm., sem andaðnr og hjonkaðnr eins og hugskot-sins kógnál. Þetta er ekkji ak. kenlagnðanmnsins, heldur sekum hann í manni ekkn til kógnálsins, Hann hjónki það eins og manns eiginnm. Hér Kristni er það hennimannn gjarnir hin sama þekking kógnálsins, ja þukkunnin það, sem kógnáljit er agnihan-nað í kristindámminum sem Guðskógnál, ja þukkunnin það hjónkist það einnig sem siðkelkra, Guðlega í hátandi andn manninn.

27. grein.

Skjöldnr, er það innra samband, milli nilja manns og kógnálsins; af því leiðir nú, að sjálfn sje, að þessi skaldbjúðing í heimkinj, í hugarfari, í gnðrækt, í sjálfsagt, miðlj kállnm, knapa, skjöldnrbnað, ójúlkáð manninnm að gjöfella; sje hann skjöldn bnð, en þessvegna ándgnðinnnlegt þúð sjetti, sem er knapa til ábnrarkis þnelsis. Það sem í nðnn tilfelli er skjöldn, er þessvegna í eðnr tilfelli ábnrðnr ákn nðtsðlið sjettnr, þui innranhis þnelsi, heimkar ábnrarkis þnelsi; þá sem eingna skjöldn hefur, hefur einginn sjttindi, þui þá sem ekkji er kunðann rið kógnáljið innranhis, hann sjálfnr ekkji heimkað neitt af því ábnrarkis. Gjöld þui sem tnúarbnðgðnir skaða skjöldnna og skjöld-nðnð í skaldbjúðingingnnni, sjálfir þui skaða þann sjettinn og sjettarándnrkandjið. Kristindámmunnin, sú trú, sem agnihannar hina kállelhnsku skaðan á skjöldnnni, játar einig mm leið mann, hinnnm eðnr ábnrarkis sjettir og sjettarðnðnm, sjettarháturnm; Af því Kristnið. hjónkir hallkommnn allra tíma-hnagða, ekki hins innranhis þnelsis. Leiðir hann einig í ljós, hina hallkommnn skaðan á sjettinnnm.

28. grein.

Kógnáljið er agnihannn, hinns eina, ekkn nilja, og er þessvegna ein heild, og einn andi mm það alt. Með tilliti til þess, nú segja at skjöldnr sje ein; Vilji manninns er skaldbjúðing til þess eina og sama nilja; þessvegna er það sú kristilegn skaðan á kógnálinn, að sú sem talar alt kógnáljið, mn hnjúkur ált það þess, hann er sekur nið það alt (Jak. 2, 10.). Enn kógnáljið sem heild hefur það tilgát til als hjúðins, til allra ándnka hjúðins, það hjúnkist í einn hakmsbaðnnn; þessvegna hjúðir sjer hún eina skjöldn, sem margn-breittar skjöldnr ágnkir það, sem hafand kógnálsins sama sjón að nissnnm ándnðnm hjúðins. Enn hennar er ágnkn að gjöfa að það nissnnn, sem er á Moses kóggjöf og Kristi. Kógnáljið gamlatestamenkisins, hjúnnr þann eins og einstök hendnr, fjakinn, þó einn og sami andi sje í öllu kógn. gamlatestam., þá hefur það Mós. agnihannt Guðsorðið í margvíslegnnm sannleikslindnm hafand, kristnr hjúnnr og einnig þann, sem kóggjafi, mn hann agnihannr ekkji Jóðnnsins nilja, í sannleikann mm hafnnm, heldnr agnihann-